

վերջն էր որովհետեւ կը տեսնէր որ կոպերը դեռ թեթեւ մը կը շարժին:

«Սիրելի բարեկամուհիս» ըսաւ նա ուժգին, «զմեզ Աստուծոյ յանձնէ: Կը նեղուիս»:

Աչքերը չբացուեցան, բայց շրթունքները, գրեթէ մոմակերպ, յուզուեցան: Դոն Աւրելիոյ կարծեց լսել որ անոնք ըսէին.

«Երջանիկ եմ»:

Ձայն կրկնեց ընթերականերուն, «Ըսաւ, երջանիկ եմ»:

Նշան ըրաւ, միշտ մեռելին նայելով, որ ծունր դնէին:

Լուսթեան երկու բազէներ:

«Այո՛, երջանիկ է, աւելցուց բարձր, հանդիսաւոր ձայնով: «Հրճուինք ու պաշտենք»:

Արեւ կը ծագէր, և տիկին ֆէտէլէ վաւրիւս կը պառկէր, սեւեր հագած, խաչելութիւնը ձեռքին մէջ, անկողինն վրայ ուր ամառանոցին անցած վարդերուն հետ, կարմիր կը փայլէին վալսուտայէն շատ նոր վարդեր: Մահը անոր վերստին տուած էր իր քաղցր ժպիտը: Անի կը ցուար գոց արտեւանունքներէն, լոյս երանական ծածուկ տեսիլքի մը. կը ծաղկէր, շատ թեթեւ, մողեղէն շրթունքներուն վրայ: Երիտասարդական կենդանի ոչ մէկ դէմք գեղեցկութեամբ պիտի յաղթէր այն մարմարեայ դէմքին, ծիծաղկոտ ձիւնափայլ խռանախիտ վարսերու աղեղին տակ: Այսպէս լրացնելով, ըստ իր հարց հաւատոց և Աւետարանի ոգւոյն, իր բարեբար օրը, լուծելով ուխտը՝ գոր տէր Մարչէլլոյի մահուան անկողինն քով աղօթած էր, հասնելով վերջը գերագոյն պատարագին, կը հանգչէր իր խորհրդաւոր Լոյսի առաջին արշալոյսին մէջ, վարդերու սպիտակ ճիւղերը»:

Ինչպէս հանգիստը ձ. Բէլլինի. կամ Ռաֆայէլի Աստուածածնայ մը:

Խաւրական գրականութիւնը, ինչպէս արուեստը, կը ձկտի ու կը բարձրանայ համայնատարած ու երկնային դաշնակաւորութիւններու որ, անդորրացուցիչ, կը

ծաւալի ու կը ծովանայ իրերուն ու հոգիներուն վրայ ինչպէս գոյներու, երաժշտութեան կամ լոյսի մը ոգիները:

Հ. Ն. ԱՆԴՐԵԱՅԵԱՆ

Ա. Ի. Ա. Չ. Ա. Ն. Ի. Ն. Ն. Ն.

Նորակին վրայ արմանկըս յեց, Ուսկէ յըստակ ջուր կը հոսի, Յաւած կ'նայիմ. և սիրտս հոգած, Ցաւով կ'ուռի, անձայն կու լայ:

Ականջիս քաղցր է իր շըշուկն ինչպէս դարնան թուշնոց երգեր, Եւ սրտահաճ ինձ այն խոխոջ Խօսակցութիւն մ'ինչպէս տղայոց:

Կը վազէ ջուրն ուղիսինածոր՝ Մարմարին ծոցն արեւակէզ. Կը զովացնէ շնչովն իր ցուրտ՝ Քարն ու հոգին, ցամքած պարտէզ:

Մարմարին ծոցն այն դղչիւնով, Մտածութեան պէս միշտ շարժուն, Լի՛ կը զեղու, և շրթներէն՝ վար կը ցօղէ անձրեւ մը զով:

Հիմայ ուռի մ'ն է լայական Գորշ ճիւղերովն երերաղին, Աստղ է այլ եւս մեղրամայձիկ, Նըշոյլներովն իր գողգողուն:

Վազէ՛ տղբիւրդ, յաւէ՛րժ նայեաղ. Աւազանիդ խորն ըսպիտակ, Ուր արցունքներդ կը լըծանան, Կապոյտն ահա կ'փայլի երկնից:

